

01

Slumdog
Millionaire

02

Gran Torino

03

La ola

04

El hijo de
Rambow

05

La vida secreta
de las abejas

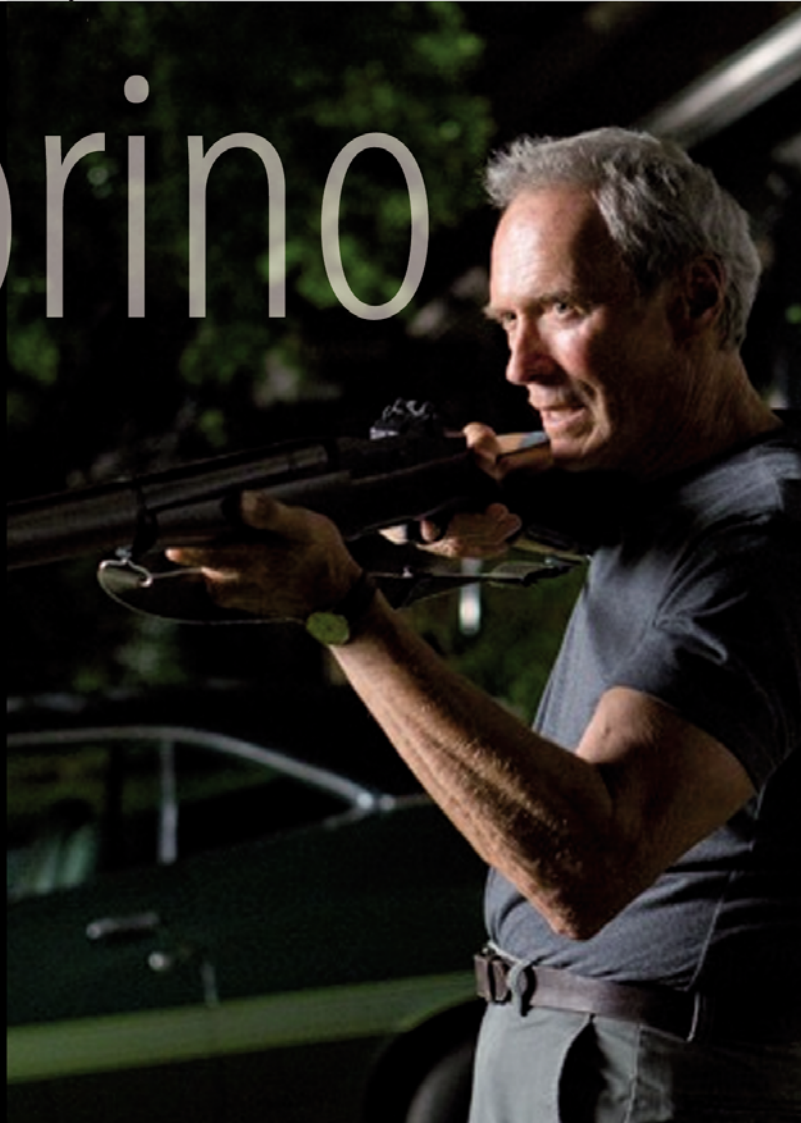
06

El valiente
Despereaux

Guia del professor

VI Setmana del **Cinema** Espiritual
ELS QUI ENCARA ESPEREN

Gran Torino

edebé

Secretariat Interdiocesà de Pastoral
de Joventut de Catalunya i les Balears

GRAN TORINO

Setmana del Cinema Espiritual. Els qui encara esperen

El cinema, des de les seves històries, ofereix una eina educativa de primer ordre que, a partir del llenguatge audiovisual, ajuda al creixement personal en diferents competències bàsiques. El seu caràcter transversal i integrador incideix en diferents àrees curriculars i potència diferents capacitats per a intervenir activament i crítica en la vida personal i social. La dimensió espiritual present en aquesta pel·lícula ens permet abordar qüestions existencials que, tot afectant el caràcter transcendent de la persona, permet que sintonitzi amb l'experiència religiosa i els referents cristians i catòlics de la fe.

Sembla que en el cine s'han imposat les històries que acaben malament. Es pensa que una pel·lícula que acaba bé, tot i que sigui després de superar dificultats i sacrificis, amaga la veritat de la vida. Hi ha un determinat pòsit de pessimisme que sobrevola guionistes i directors. Els crítics afirmen que aquestes propostes de l'esperança són simplistes, benintencionades però falses, perquè s'allunyen de la realitat. Com més desolat i cru sigui el final, més és valorarà la

pel·lícula com a coherent i sincera. Només en el cine infantil es concedeixen aquestes ingenuïtats.

No obstant això, les històries de l'esperança segueixen captivant el públic. En temps difícils, els éssers humans han necessitat relats que parlin de la victòria de la llum i la bondat. Quan la humanitat perd aquestes narracions s'oblida de l'esperança. Per aquesta raó és freqüent que, aleshores, es proposin històries que recuperen la fe com a gran relat de confiança, de la promesa que prové de Déu. Sense ignorar el poder del mal i tot superant els optimismes inconscients, el projecte de l'amor que batega en el cor del món ens mostra fins a quin punt no tot està perdut i sempre hi ha una sortida.

En sintonia amb la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut ens proposem seguir el rastre de la gran esperança. «*Hem posat la nostra esperança en el Déu viu*» (1 Tim 4, 10) i des d'aquí volem seguir les petjades d'allò invisible que es fa visible en les històries que s'obren a les oportunitats de rebre la vida com a regal i signe de futur.

No és cap casualitat que, precisament, en una època de crisi, tinguem una bona collita de pel·lícules que ens presenten personatges que, a pesar de tot, segueixen esperant contra tota esperança, com el protagonista de *Slumdog Millionaire*. O que capgiren les seves vides envers l'entrega i la bondat, como en *Gran Torino*. Fins i tot, personatges que, per la seva ingenuïtat, ens recorden que sempre són possibles les il·lusions, com en *El hijo de Rambow* o *El valiente Despereaux*. Tot i que també comptem amb avisos que ens prevenen de falses expectatives, com *La Ola*, finalment ens queden els personatges que superen les proves i troben una confiança bàsica, fonamentada d'una manera transcendental, com en *La vida secreta de la abejas*.

ESPERAR ÉS CONFIAR QUE LA BONDAT SORTIRÀ A LA LLUM

Gran Torino, a part de ser una bona pel·lícula, té moltes possibilitats per al treball educatiu i espiritual. Tal com assenyalen en les aplicacions, aprofundeix en qüestions com ara la convivència plural de les cultures i religions, la referència a valors tradicionals malgrat els canvis socials, el qüestionament de la guerra i les seves llargues conseqüències, els riscos de la violència i la desintegració social dels joves i la importància d'oferir oportunitats formatives.

Des del punt de vista espiritual, la pel·lícula és plena de possibilitats. Així permet reconèixer el procés de canvi de Walt Kowalski i com la progressiva comunicació d'amistat amb els joves Thao i Sue, com també amb el pare Janovich, el permet d'afrontar l'experiència de culpa del seu passat i assumir el present de manera generosa.

El relació amb l'església i la figura del sacerdot, contrasta clarament amb *Million Dollar Baby*; allà, l'encertat del consell, "aparta't i deixa Déu ser Déu" va acompanyat de la incomprensió de l'itinerari personal del bo i torturat Frankie. No obstant això, aquí el personatge del pare Janovich (Christopher Carley) és molt suggeridor. Es tracta d'un home d'una fe virginal, càndida

i, tal com s'encarregarà de recordar-li Walt, probablement immadura respecte dels afers de la vida i la mort. Tanmateix, aquesta fe es tradueix en la seva persistència, el desig d'acomplir la seva missió i ser present en el moment propici, d'acompanyar ajudant, tot i que sigui inútilment. Un bell dibuix del lloc de l'Església.

I, a més, la qüestió de Déu. El drama sincer, la humanitat exposada al mal sempre ha fet que Clint Eastwood filmés el cel amb els colors del capvespre propi del western, una nostàlgia de Déu no tan sols còsmica sinó profundament humana, instal·lada en l'ànima com un brot plantat, però invisible. Creiem que aquest brot emergeix del fons de la tragèdia. Fins i tot

amb un caràcter rigorosament crístic, estranyament cristològic, perquè *Gran Torino* és una història de redempció i sacrifici. Aquesta és la gran novetat indicada en *El intercanvi*. Tant l'aparentment ingènua Christine com el vell Walt són dos models als quals hem de mirar, com si ells ens poguessin dir una mica de Déu.

No hem de precipitar el nostre judici en aquests temps on el drama sincer sembla omplir de foscor la vida i la pantalla. L'ésser humà sempre acaba construint relats d'esperança. Per ventura ingenuïtat? Per ventura traïció en l'hora del crepuscle quan es comença a mirar de cara a la mort? Per ventura una bondat misteriosa? Per ventura Déu? No es tracta d'una resposta sinó d'una pregunta. El cinema que planteja aquestes preguntes es converteix en art.

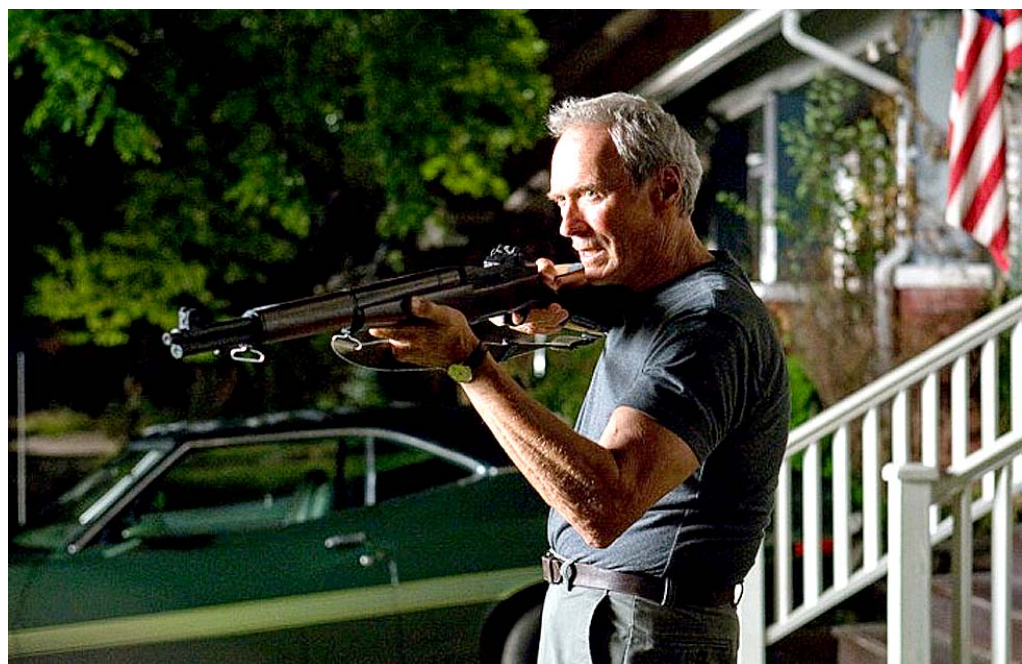
APLICACIÓ DIDÀCTICA

1. *Destinataris: Recomanat per a Batxillerat i d'interès per a 3r i 4t d'ESO*

2. *Implicacions competencials*

Competència social i ciutadana

◆ RECONÈIXER LES POSSIBILITATS I ASSUMIR ELS RISCOS DEL MESTISSATGE URBÀ. La pel·lícula planteja els reptes de la convivència en un barri Michigan de les generacions antigues, procedents de la immigració, polaca en el cas del protagonista, i els nous veïns hmong, llatins i afroamericans.

◆ DESTRIAR DE MANERA EQUILIBRADA ENTRE LA TRADICIÓ I LA INNOVACIÓ EN ELS VALORS SOCIALS. El Gran Torino de 1972, fabricat per Ford, és el gran orgull de Walt i representa una realitat dels EUA que s'està acabant i es considera superada. No obstant això, les noves referències no ofereixen la mateixa validesa que els valors tradicionals.

◆ PRENDRE CONSCIÈNCIA DE LES BANDES URBANES TOT VALORANT CRÍTICAMENT LA SITUACIÓ ACTUAL. La pel·lícula resalta el conflicte que comporta aquesta banda que progressivament es decanta cap a la violència: intimidació, maltractaments, violació i homicidi. Des d'aquí, es poden pensar iniciatives d'integració d'aquests grups.

◆ VALORAR LA FUNCIÓ INTEGRADORA DE L'EDUCACIÓ I LA FORMACIÓ LABORAL. El suport de Walt en la formació laboral de Thao l'ajuda a créixer en autoestima i en possibilitats d'integració.

◆ LENGUA ESTRANGERA. Visionat en versió original en anglès.

3. Dimensió espiritual

a) Dimensió existencial

◆ DESENVOLUPAR L'HABILITAT COMUNICATIVA PER A POTENCIAR EL CREIXEMENT INTERIOR. En la narració reconeixem que Walt comença a canviar quan comença a compartir el que li passa i va deixant que els altres estiguin al seu costat, trepitgin el seu jardí i el cridin pel seu nom.

b) Dimensió transcendental

◆ APROFUNDIR I CREURE EN LES POSSIBILITATS DEL CANVI PERSONAL I DELS ALTRES. Cada ésser humà té un tret sorprenent i els canvis gairebé miraculosos que arriben a semblar impossibles ens indiquen que hi ha una realitat que ens transcendeix i ens fa capaços de canviar.

c) Dimensió religiosa

◆ ACOLLIR POSITIVAMENT LA CONVIVÈNCIA DE CULTURES I RELIGIONS DES DE LA PRÒPIA IDENTITAT. Veiem com la família hmog, amb els seus peculiars costums, la presència del xaman i els joves amics del protagonista són una contrarèplica del que va viure a la guerra de Corea.

d) Dimensió cristiana-catòlica

◆ RECONÈIXER LA IMPORTÀNCIES DEL PERDÓ PER A LA PERSONA I LES RELACIONS. Ja de bon començament, mitjançant la seva esposa morta, sabem que Walt té una forta experiència de culpa i necessitat de perdó. A poc a poc arriba a dir-se a ell mateix la seva culpa, a confessar-la i redimir-la amb la seva generositat.

◆ DESCOBRIR LA FIGURA DE CRIST COM A REFERENT DE SENTIT DEL SA-

CRIFICI D'AMOR. La mort de Walt té un component de semblança a Crist, especialment expressat en els braços en creu, i ens mostra el sentit de l'amor fins a l'extrem.

◆ VALORAR EL MINISTERI SACERDOTAL COM A ACOMPANYAMENT I PRESENCIA DE LA MISERICÒRDIA DIVINA. El sacerdot, amb la seva persistència i proximitat, apleix la seva missió d'acompanyar i mostrar la misericòrdia i el perdó com la paraula definitiva de Déu a l'home.

PROPOSTES D'ACTIVITATS

Abans de veure la pel·lícula

◆ Conèixer la preocupació existencial de Clint Eastwood sobre els dilemes morals i l'ús de la violència.

◆ Veure les escenes:

- *Million Dollar Baby* 🎬 1:51:40 a 1:53:44
- *El intercanbio* 🎬 1:44:41 a 1:50:5

◆ El problema de la culpa en la literatura.

- Ian McEwan, *Expiació*, Anagrama, Barcelona 2002.

- Fiodor Dostoievski, *Els germans Karamàzov*,

- www.bibliotecasvirtuales.com

- ◆ Llegir la crítica de Tonio L. Alarcón a *Dirigido por*, 386, febrer 2009, pàg. 27.
- ◆ Recerca a Internet i bibliografia sobre la realitat i els reptes de les bandes urbanes.
 - http://www.uned.es/dpto_pen/delincuencia-*juv/documents/bandes/tribus_urbanes.pdf
 - <http://www.almendron.com/tribuna/9278/el-fantasma-de-les-bandes/>
 - Es pot consultar Carlos Feixa, *De jóvenes, bandas y tribus*, Ariel 2006.

Durant la pel·lícula

- ◆ L'ús de les llengües en la versió original; tenir el compte el text anglès de la cançó final.
- ◆ Recordar la informació que s'ofereix sobre els hmong.
- ◆ Intentar assenyalar quatre paraules que defineixin el camí de transformació de Walt. *Per exemple:* Infelicitat/ Acostament/ Amistat/ Lliurament generós. **NOTA:** Tenir el compte el text anglès de la cançó final.
- ◆ Recordar cadascuna de les trobades amb el pare Janovich i fixar-se en els canvis de la relació.

Després de veure la pel·lícula. Aspectes a treballar amb la Guia Didàctica:

- ◆ Reconèixer i identificar les emocions viscudes durant la pel·lícula, destacant tant les positives (esperança, admiració, alleujament, compassió) com les negatives (repulsa, indignació, tristesa).
- ◆ Analitzar el procés del personatge de Walt Kowalski des de les seves diferents relacions (Sue, Thao, el Pare Janovich)
- ◆ Aprofundir en la temàtica de les bandes urbanes.
- ◆ Desenvolupar el tema de la culpa, tant des de les conseqüències personals com des dels camins de superació.
- ◆ Reconèixer en les estranyes relacions de Walt amb els Hmog una experiència d'acolliment dels qui són diferents.
- ◆ Aprofundir en l'amistat com a factor de renovació i conversió.
- ◆ Descobrir l'experiència del perdó en el seu fonament cristià. Fixar-se en la referència a Jesucrist en el sacrifici final.

MATERIALS COMPLEMENTARIS

Els personatges del cinema de Clint Eastwood

El cinema del mestre Clint Eastwood ens presenta moltes vegades personatges torturats, insatsfets amb ells mateixos, solitaris i freqüentment obligats a la violència. Són tipus durs que, en el fons, caminen cercant alguna quelcom semblant al perdó. Tanmateix, en les seves dues últimes pel·lícules, els personatges s'han convertit clarament en

“els qui encara esperen”. Així, a *El intercambio* (2008), Christine Collins, la mare coratge a la qual han segrestat el fill, es converteix en una icona de l’esperança. En aquesta pel·lícula, i malgrat la duresa de la història, també se’ns obre un futur prometedor.

Per a comprendre una pel·lícula, gairebé com si es tractés d’una sèrie de TV, de vegades cal conèixer una mica les altres pel·lícules del director. D’aquesta manera es descobreixen unes constants que sempre apareixen i, tot i que es tracti d’històries i gèneres diferents, les preocupacions profundes i els gustos en la manera d’explicar filmicament el relat acostumen a ser semblats. Repassem algunes pel·lícules d’aquest director.

Aparella adequadament les pel·lícules i els papers que representa:

A. <i>Harry, el sucio</i> , 1971	1. William Munny
B. <i>Los puentes de Madison</i> , 1995	2. Frankie Dunn
C. <i>Sargento de hierro</i> , 1986	3. Harry Callagan
D. <i>Millon Dollar Baby</i> , 2004	4. Robert Kincaid
E. <i>Sin perdón</i> , 1992	5. Walt Kowalki
F. <i>Gran Torino</i> , 2009	6. Tom Highway

Selecció de seqüències

Sobre la vida i la mort

(*El pare Janovich entra en un bar en el seu seguiment de Walt, que està prenent una copa amb uns amics, en el que sembla ser en trobada habitual.*)

P. Janovich: Aquí es donde se reúnen mis feligreses cuando no están en la iglesia.

Mel: Hola padre Janovich.

P. Janovich: Hola Mel. Hola, Derrel.

Walt: Hola, padre.

P. Janovich: Hola, Walt.

Walt: ¿Qué le trae a estos lugares padre? ¿la rifa de carne?

P. Janovich: No, sólo vine a hablar con Walt, si les parece bien. (*Els altres s’aparten.*)

Walt: Maldición, padre. Es persistente ¿verdad?

P. Janovich: Se lo prometí a su esposa.

Walt: De acuerdo, tomemos un trago. Pone una cerveza y un trago de Jack. Y lo que que tome él.

P. Janovich: Una Coca Cola dietética.

Walt: Tonterías. Esto es un bar. Tómese una copa.

P. Janovich: Tomaré un Gin con tónica.

Walt: ¡Eso es! Entonces... ¿qué quiere?

P. Janovich: Le prometía a su esposa que lograría que se confesase.

Walt: ¿Y por qué lo hizo?

P. Janovich: Ella era muy insistente. Me obligó.

Walt: Bueno es un poco aficionado a prome-

ter cosas que no puede cumplir. ¿Verdad, padre?

P. Janovich: Hablemos de otra cosa.

Walt: ¿Qué?

P. Janovich: La vida y la muerte.

Walt: La vida y la muerte ¿Qué diablos sabe usted de la vida y la muerte?

P. Janovich: Me gusta pensar que sé bastante. Soy un cura...

Walt: Sí, usted se pone en pie y predica sobre la vida y la muerte. Pero lo que sabe es lo que ha aprendido en el seminario. Sacado de la guía para oradores novatos.

P. Janovich: No lo conozco. Pienso... Es agridulce. Un tanto amarga por el dolor pero dulce por la salvación.

Walt: Eso es lo que sabe de la vida y de la muerte, y es patético.

P. Janovich: ¿Qué sabe usted Sr. Kowalski?

Walt: Sé mucho. Lo he vivido casi durante tres años en Corea. Gracias. Disparamos a hombres. Los apuñalamos con bayonetas. Despachamos hasta morir a chicos de 17 años con palas... cosas que recordaré hasta que muera. Cosas horribles, pero cosas con las que vivo.

P. Janovich: ¿Y qué me dice de la vida?

Walt: Bueno, yo sobreviví a la guerra. Me casé... y tuve una familia.

P. Janovich: Suena como si supiera más de la sobre la muerte que de la vida.

Walt: Tal vez, padre. Tal vez.

- ◆ Mai no és tard per començar de nou
 - Coneixem Walt Kowalski
 - L'experiència de la culpa
 - L'experiència del perdó

- ◆ El sacrifici com a esperança

Quan els enemics es fan amics

La gent Hmong és un grup tribal antic amb orígens en el sud de Xina i el sud-est d'Àsia. Amb el temps es van mudar a Vietnam, Birmània, Tailàndia, i Laos. Segons historiadors xinesos, la gent Hmong es deien "Meo" que significa bàrbars. Aquest nom es va desenvolupar

en Hmong, que significa "gent lliure". S'han trobat artefactes antics en aquestes regions que tenen característiques de Hmong.

La societat dels Hmong tenia com a centre els clans, els quals es trobaven a les regions allunyades i aïllades de les muntanyes. Hi havia 18 clans; Chang, Cheng, Chute, Fang, Hang, Her, Khang, Kong, Kue, Lee, Lor, Moua, Pha, Thao, Vang, Vue, Xiong i Yang. Vivien en famílies esteses i conreaven les regions on vivien. Gaudien de diverses arts i teixien meravellosament. El fons d'aquest Lloc Web és una costura feta per un artista de Hmong. Representa la història de com els Hmong van assistir als EUA i a Tailàndia i com creuaven el Riu Mekong a la recerca de refugi a Tailàndia. La gent Hmong utilitza la costura com a manera d'expressar-se; la seva cultura i la seva història.

La seva manera de viure va canviar per sempre quan la CIA dels Estats Units va ser a Laos i els van reclutar. Els equips d'entrenadors de la CIA, van entrenar en secret els Hmong per a lluitar en la Guerra Secreta (*Secret War*). Les seves missions van consistir a rescatar pilots Americans dels territoris d'enemics i de defensar els llocs d'acampada. Quan Laos va caure en

mans els comunistes el 1975, la majoria dels Hmong van creuar el Riu de Mekong per tal de buscar refugi en els camps de Tailàndia. Els Hmong que van romandre a Laos, van ser sotmesos a una campanya horrible de genocidi, i van ser traslladats per tot el món; els Estats Units, Austràlia, França, el Canadà, i Guyana.

(Consulta: <http://library.thinkquest.org/trio/TR0110763/spanHmong.html>)

Esbrina, mitjançant Amnistia Internacional, la situació dels refugiats d'aquest grup

En la pel·lícula, en tenir origen oriental, representen per a Walt als enemics dels EUA en la guerra de Corea (1951-1953). No obstant això, a poc a poc els va coneixent més; així, Sue li serveix de guia i li mostra alguns dels seus trets culturals i religiosos:

- Els ritus de benedicció pel naixement d'un nen.
- Els regals i ofrenes d'agraïment per haver salvat Thao.
- Hmong no és un lloc sinó persones.
- Les seves festes amb molt de menjar.
- No tocar un Hmong al cap, ja que pensa que allà hi ha l'ànima.

- Considerar que mirar algú als ulls és groller.
- Tendeixen a somriure i fer ganyotes quan els criden, tot expressant vergonya i inseguretat.

Representeu la trobada de Walt amb el xaman Kor Khue fent d'intèrpret Sue, tal com està transcrit en la selecció d'escenes

- Què és un xaman?
- *Què opines d'aquesta capacitat del xaman?*
- Es tracta de quelcom màgic o religiós?

Joc de comunicació

L'ampolla borratxa (en grups de 10)

- Els membres del grup, molt junts, es col·loquen formant una rotllana, gairebé units a l'altura de les espatlles.
- Tot seguit, un dels participants es col·loca dins la rotllana, en el centre, amb els peus junts.
- A poc a poc es va deixant caure, sense moure els peus del terra, de manera que els integrants de la rotllana l'empenyin suau-ment dels uns cap als altres, sense permetre que caigui, com si fos un "ninet saltamartí". Això es fa successivament amb els altres integrants del grup.

L'experiència del perdó

CONTE: Escrit sobre roca

Hi ha una preciosa llegenda àrab que explica que dos amics viatgen d'una població a una altra, i caminen pel mig del desert. En un determinat punt del seu viatge tenen una forta discussió. Després de la discussió i la baralla, un dels dos, sense dir res i amb

aspecte d'estar molt ofès, escriu sobre la sorra: "AVUI EL MEU MILLOR AMIC M'HA DONAT UNA BUFETADA".

Continuen el seu camí i arriben a un oasi. Hi ha una gran bassa d'aigua fresca i decideixen banyar-s'hi. En un determinat moment, aquell que s'havia sentit ofès i agredit en la discussió que havien tingut anteriorment, es troba en perill a causa d'un problema en les cames, i és a punt d'ofegar-se. Crida, i el seu amic el salva. Quan ja està recuperat, pren el seu ganivet, busca una pedra gran i plana, i hi grava la frase: "AVUI EL MEU MILLOR AMIC M'HA SALVAT LA VIDA". El seu amic, intrigat, li pregunta: "Per què després de la nostra discussió vas escriure sobre la sorra i ara graves la frase sobre una pedra?" I, somrient, l'altre amic li respon: "Quan, per la raó que sigui, un bon amic ens ofèn, hem d'escriure-ho sobre la sorra, on el vent de l'oblit i del perdó s'encarregarà d'esborrar-ho. Però els detalls d'amor i d'amistat dels nostres amics els hem de gravar en la pedra de la memòria del cor, on no hi haurà cap vent que els pugui fer desaparèixer."

- 1.— Et costa perdonar? Escrivs les ferides sobre sorra o sobre roca?
- 2.— Què has sentit quan has estat perdonat per algú?

Sanar les ferides de la història

Anomenem ferides de la nostra història la petjada que deixen en nosaltres els cops profunds que hem rebut, de vegades sense adonar-nos. No es mostren directament, sinó per mitjà d'algunes manifestacions, com ara les reaccions desproporcionades, que brollen del cor de la ferida i la sobredimensionen.

Les reaccions desproporcionades són una resposta mecànica i inconscient, despropor-

cionada amb el reactiu present, però proporcionada amb el que va passar abans. No s'ajusten als estímuls actuals, tot i que sí als passats; no hi ha proporció entre el present i la reacció actual, però sí que n'hi ha amb el passat. El que les caracteritza és que es tracta de reaccions molt fortes, que es repeteixen amb freqüència o que duren molt temps. Pot ser a causa d'un excés de reacció o per la seva absència, per escàndol o per inhibició; aquesta és la desproporció.

Una ferida ja sanada no produeix reaccions desproporcionades. Les reaccions desproporcionades ens permeten descobrir les ferides i entrar en un procés de guariment. Aquest procés implica assumir el dolor, però situar-lo en el context (positiu) d'avui, dotar-lo de sentit, reconèixer-ne els aprenentatges i conseqüències positives que ha provocat i projectar-se cap al futur des d'aquestes possibilitats.

No es poden abordar les ferides, per tant, en qualsevol moment. Ens cal un determinat context personal i social positiu que permeti sostenir la persona mentre es troba amb les seves ferides profundes, una experiència d'amor en l'avui que ajudi a donar sentit i poder comptar amb algú que pugui acompanyar aquest procés des de l'acolliment i l'acceptació incondicional. Així podrem assumir i acceptar el dolor com a element de creixement, dins d'una història de creixement.

(Equip Adsis amb joves, *Projecte de Pastoral amb joves: Joves i Déu. Volum 02: Obrir els ulls*, PPC, 2008, pàg. 66).

Sobre la confessió

"Malgrat tot, tanmateix, no crec poder afirmar que el món és dolent i que fer el bé és inútil. Al contrari, estic convençut que el bé existeix i és molt més gran que el mal, que la vida és bella i que viure rectament,

per amor i amb amor, val veritablement la pena. La raó profunda que em porta a pensar així és l'experiència de la misericòrdia de Déu que faig en mi mateix i que veig resplendir en tantes persones humils: és una experiència que he viscut moltes vegades, tant donant el perdó com a ministre de l'Església, com rebent-lo. Fa anys que em confesso amb regularitat, diverses vegades al mes i amb l'alegria de fer-ho. L'alegria neix del fet de sentir-me estimat d'una manera nova per Déu, cada vegada que el seu perdó m'amara a través del sacerdot que me'l dóna en el seu nom. És l'alegria que he vist molt sovint en el rostre d'aquell que venia a confessar-se: no el fútil sentit d'alleujament de qui «ha buidat el pap» (la confessió no és un esplai psicològic ni una trobada consoladora, o no ho és principalment), sinó la pau de sentir-se bé «per dins», tocats en el cor per un amor que guareix, que ve de dalt i ens transforma. Demanar amb convicció el perdó, rebre'l amb gratitud i donar-lo amb generositat és una font de pau impagable: per això, és just i és bell confessar-se. Voldria compartir les raons d'aquesta alegria amb tots aquells als quals aconsegeixi arribar amb aquesta carta." (Traduït de Bruno Forte, Arquebisbe de Chieti-Vast, *Confesarse, por què?*)

(Font: www.mercaba.org).

SOLUCIÓ TRENACLOSQUES

Ara amb dolçor bufa la suau brisa
murmura travessant el meu Gran
Torino xiulant una altra lenta
cançó el brunzit del motor i els
sommis amargs creixen el cor
tancat en un Gran Torino batega
amb un solitari ritme al llarg de
tota la nit

Lletra de la cançó final

Tan tendra és la teva his-
tòria?

No més que el que veus
o el que has fet
o en el que et convertiràs,
defensant amb fermesa
allò al que pertanys segons
la teva pell.
Simplement pregunta-t'ho.

*Ara amb dolçor
bufa la suau brisa
murmura travessant
el meu Gran Torino
xiulant una altra lenta cançó
el brunzit del motor i
els somnis amargs creixen
el cor tancat
en un Gran Torino
batega amb un solitari ritme
al llarg de tota la nit (3
vegades)*

Alinea de nou tots els estels
damunt del meu cap

els senyals de trànsit passen
tan de pressa

Tanmateix bec sol.
Com conec les cicatrius de la
batalla
i els llits desgastats

*Ara amb dolçor
bufa la suau brisa
murmura travessant el meu
Gran Torino
xiulant una altra lenta cançó
el brunzit del motor i
els somnis amargs creixen
el cor tancat
en un Gran Torino
batega amb un solitari ritme
al llarg de tota la nit.*

Aquests carrers són antics
rellueixen amb les coses
que he conegut i esquitxen
a través dels arbres
amb el seu llampegueig.
El teu món no és més
que totes les petites coses
que has deixat enrere.

Tan tendra és la teva his-
tòria?,
no més del que veus
o el que has fet
o en què et convertiràs
defensant amb fermesa
allò al que pertanys segons
la teva pell.
Simplement pregunta-t'ho.

*Ara amb dolçor
bufa la suau brisa
murmura travessant
el meu Gran Torino*

*xiulant una altra lenta
cançó.*

*El brunzit del motor i
els somnis amargs creixen
el cor tancat
en un Gran Torino
batega amb un solitari ritme
al llarg de tota la nit*

Voldria ser tan valent i que-
dar-me.
Necessito algú a qui
abraçar
que la meua pell
s'estremeixi
amb el seu llampegueig.
El teu món no és res més
que totes les coses diminutes
que has deixat enrere

I alinear de nou tots els
estels
per damunt del meu cap
els senyals de trànsit passen
tan de pressa
Tanmateix bec sol.
Com conec les cicatrius de
la batalla
i els llits desgastats.

*Ara amb dolçor
bufa la suau brisa
murmura travessant el meu
Gran Torino
xiulant una altra lenta cançó
el brunzit del motor i
els somnis amargs creixen
el cor tancat
en un Gran Torino
batega amb un solitari ritme
al llarg de tota la nit (3
vegades)*

Guies elaborades per Setmana del Cinema Espiritual.

ORGANITZEN: Delegacions de Joventut de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu
de Llobregat, Vic, Tarragona, Girona, Lleida, Mallorca i Menorca.

COL-LABOREN:

